

Но все пак ще чувствам
приятния гъдел,
да гледам как
горе
небето синее.

Все пак ще чувствам
приятния гъдел,
че още живея,
че още ще бъда.

Силата на тая сетивност обаче е подчертана и същевременно извисена над обикновената чувствена виталност чрез съотнасянето ѝ към две гранични екзистенциални ситуации, в които лиричният герой се поставя. По тоя начин тя придобива нравствени и философски нюанси, свързва се със смисъла и съдържанието на човешкото битие. В стихотворението Вапцаров е „ус-